

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

10 februarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către reprezentantul părții civile SRL „Igrix - Trans”, Cebanu Arcadie și inculpat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2015 și a sentinței Judecătoriai Botanica, mun. Chișinău din 16 aprilie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Rusu Oleg Mihail, născut la 17 aprilie 1976, originar din r-l Drochia, domiciliat mun. Chișinău, str. Armenească 108 ap. 8.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 05.02.2014-16.04.2015
2. instanța de apel: 22.05.2015-28.10.2015
3. instanța de recurs: 12.01.2016 - 10.02.2016

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriai Botanica mun. Chișinău din 16 aprilie 2015, Rusu Oleg Mihail, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 251 Cod penal, la amendă în mărime de 1.000 unități convenționale, ceea ce constituie 20.000 lei cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita anumite activități ce țin de gestiunea și administrarea bunurilor pe un termen de 2 ani.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de către SC„Igrix Trans” SRL și încasat din contul lui Rusu Oleg Mihail în beneficiul SC„Igrix Trans” SRL suma de 404.000 lei, cu titlu de prejudiciu material cauzat.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că, Rusu O., deținând funcția de director și administrator al SRL „Partizan - X” de la data de 31 martie 2005 până la data de 30 martie 2012, i-au fost încredințate bunurile sechestrate la 26 ianuarie 2012, în baza încheierii Judecătoriai Rîșcani mun. Chișinău din 28 decembrie 2011, întru asigurarea acțiunii civile și anume: fibră de sticlă în volum de 1960 rulouri, clei PVA în căldări a câte 10 kg, tehnică de birou, bunuri materiale în valoare de 404.000 lei. Respectiv, bunurile sechestrate au fost predate pentru păstrare, prin semnătură lui Rusu O. pe adresa mun. Chișinău str. Muncești 814, iar la data de 01 martie 2012, în jurul orei 13.00, executorul judecătoresc Ciuchitu R., împreună cu reprezentanții SRL „Igrix-

Trans”, în prezența lui Rusu O., efectuând un control al bunurilor, au constatat că toate bunurile sechestrate lipsesc și administratorul SRL „Partizan - X”, Rusu O., căruia i s-a încredințat păstrarea bunurilor, tănuiește informația despre soarta bunurilor sechestrate, acestea nefiind depistate la locul păstrării lor. Astfel Rusu O. a tănuit bunurile sechestrate, ce i-au fost încredințate pentru păstrare.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Rusu O. a fost calificată *de drept* în baza art. 251 Cod penal și anume – *tănuirea bunurilor sechestrate săvârșită de o persoană căreia i-au fost încredințate aceste bunuri.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpat, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

În motivarea apelului declarat a invocat că:

- nu s-a stabilit la etapa urmăririi penale și nici în cadrul cercetării judecătorești dacă totuși bunurile supuse sechestrului de către executorul judecătoresc au fost tănuite anume de inculpat sau alte persoane;

- instanța de judecată nu a luat în considerație, că reieșind din conținutul procesului verbal de sechestru, întocmit la data de 26.01.2012, s-a aplicat sechestrul pe bunuri în sumă de 404.000 lei, ce aparțin cu drept de proprietate SRL „Partizan X”, fiind transmise spre păstrare directorului acestei întreprinderi, fără a se indica numele acestuia. În acest act inculpatul a semnat ca custode, cu acordul creditorului și a semnat procesul-verbal ca persoană a cărei bunuri au fost sechestrate. Conform dicționarului explicativ a limbii române cuvântul „custode” înseamnă persoană însărcinată cu paza obiectelor sechestrate și nicidecum persoană care este obligată, conform legii să asigure integritatea lor;

- prima instanță a ignorat faptul că, potrivit art. 63 Cod de executare, recursul depus împotriva încheierii instanței de judecată privind anularea sau substituirea măsurilor de asigurare a executării suspendă executarea încheierii. Prin urmare executorul judecătoresc după adoptarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 martie 2012 era obligat să întreprindă noi măsuri de asigurare a acțiunii civile și anume să întocmească un nou proces-verbal de sechestrare/ridicare a bunurilor de care dispunea la moment debitorul;

- a fost ignorat faptul încălcărilor esențiale ale normelor procesuale penale la etapa urmăririi penale. Astfel, reieșind din conținutul ordonanței de învinuire nu este clar în baza cărui act juridic s-au transmis învinuitului bunurile la păstrare;

- incorect a fost stabilit de către prima instanță și cuantumul acțiunii civile, deoarece în procesul-verbal de sechestru din 26.01.2012 se enumeră bunuri supuse sechestrului în valoare de 404.000 lei, iar în decizia Curții de Apel Chișinău din 06.03.2012 se aplică sechestrul asupra mărfurilor enumerate în procesul verbal de sechestru din 26.01.2012 cu indicarea valorii lor în sumă de 392.109 lei și asupra unei mărfi neestimate. În astfel de împrejurări nu este stabilit valoarea cuantumului pretenției. Nu poate fi admisă acțiunea civilă nici în principiu, fiindcă nu este stabilită cauzarea prejudiciului material creditorului;

- probele examinate în urma cercetării judecătorești confirmă că inculpatul nu este vinovat de comiterea infracțiunii imputate, fiindcă nu s-a constatat existența

faptei infracțiunii.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2015, a fost admis apelul declarat de inculpat, fiind casată parțial sentința în partea admiterii acțiunii civile și pronunțată în această parte o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a fost admisă în principiu acțiunea civilă înaintată de SRL „Igrix- Trans” împotriva lui Rusu O. cu privire la încasarea prejudiciului material, urmând ca asupra cuantumului despăgubirii să se pronunțe instanța de judecată în ordinea procedurii civile. În rest sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just concluzionând că inculpatul a săvârșit anume infracțiunea prevăzută de art. 251 Cod penal, fapt constatat din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, ce au fost apreciate cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor. Totodată, instanța de apel a considerat că, prima instanță incorect s-a expus în latura civilă.

În opinia instanței de apel, deși inculpatul vina în comiterea infracțiunii nu a recunoscut-o, aceasta este dovedită pe deplin prin declarațiile date în cadrul cercetării judecătorești în prima instanță și anume ale inculpatului, martorilor Cebanu A., Rusu N., Olaru C., Butnaru T., Rusu A., Saharov S., Ciuchitu R., Langenfelder E., Țurcan D., precum și declarațiile date în cadrul urmăririi penale de către martorul Braniște A. La fel, vina inculpatului se confirmă și prin procesul verbal de ridicare din 22.01.2014 (f.d. 152 v. 1), procesul-verbal de confruntare din 11.12.2013 dintre Rusu O. și Braniște A. (f.d. 85-86 v. 1), procesul-verbal de ridicare din 21.11.2013 (f.d. 50 v. 1), procesul-verbal de examinare a obiectului din 05.12.2013 (f.d. 67 v. 1), procesul-verbal de examinare a obiectului din 28.11.2013 (f.d. 51-52 v. 1), procesul-verbal de examinare a obiectului din 07.12.2013 (f.d. 75 v. 1), procesul-verbal de ridicare din 02.11.2013 (f.d. 64 v. 1).

Astfel, instanța de apel a conchis că, chiar dacă nu și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii imputate, inculpatul a confirmat că, în luna ianuarie 2012, executorul judecătoresc Ciuchitu R. s-a prezentat la depozitul SRL „Partizan X” aflat pe str. Muncești nr. 814, mun. Chișinău, pentru executarea încheierii Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 28.12.2011, prin care s-a dispus aplicarea sechestrului pe bunurile ce aparțin cu drept de proprietate SRL „Partizan X” în valoare de 542.566,96 lei. La acea dată, a fost întocmit procesul-verbal din 26.01.2012 de aplicare a sechestrului asupra următoarelor bunuri – 1.960 de rulouri de plasă din fibră de sticlă de 50 m² cu denumirea „Fiorglass Mesh”, în valoare totală de 392.000 lei, clei PVA în cutii a câte 10 kg, în număr de 73 de căldări, în valoare totală de 10.950 lei, un monitor „ViewSonic” în valoare de 250 de lei, un printer de model „Samsung” în valoare de 500 de lei, un scaun de culoare neagră în valoare de 50 de lei. Inculpatul, în calitate de administrator al SRL „Partizan X”, a primit bunurile sechestrate la păstrare, a semnat procesul-verbal și nu a avut obiecții. De asemenea, inculpatul nu a negat că, a primit bunurile respective, afirmând totodată că, le-a transmis lui Braniște A. La fel, contrar argumentelor inculpatului precum că,

nu era administrator la data de 26.01.2012, inculpatul declară că, el a contestat în instanța de judecată încheierea judecătoreiei Rîșcani, mun. Chișinău din 28.12.2011, dar nu Braniște A.

De asemenea, instanța de apel a reținut că, prin procesul-verbal de constatare din data de 01.03.2012, întocmit de către executorul judecătoresc Ciuchitu R., se atestă că, efectuând controlul executării sechestrului, a fost depistat, în prezența lui Rusu O., că lipsesc bunurile asupra cărora a fost instituit sechestrul prin procesul-verbal din 26.01.2012. Respectiv, prin același proces-verbal s-a consemnat confirmarea de către inculpat faptul înstrăinării bunurilor, fără a fi identificat locul aflării lor, cele consemnate fiind confirmate în ședință de martorii Cebanu A., Ciuchitu R. și Olaru C., declarațiile căreia confirmă că, până la vinderea firmei SRL „Partizan-X”, lotul de marfă sechestrat, după documentele contabile, a fost prezent pe adresa str. Muncești 814, mun. Chișinău, iar în registrele de marfă și stocuri - marfa figura după întreprindere și nu trebuia să fie vândută, deci nu era înstrăinată.

Instanța de apel a considerat că probele cercetate confirmă că, bunurile sechestrate prin procesul-verbal de sechestrul din 26.01.2012, au fost transmise cu certitudine spre păstrare inculpatului, dovedind și lipsa acestor bunuri la data de 01.03.2012, ce trebuiau să se afle pe adresa mun. Chișinău șos. Muncești 814, așa cum au fost transmise spre păstrare inculpatului, fapt din care rezultă, tănuirea de către ultimul a bunurilor menționate, care contrar prevederilor legale stipulate la art. 93 alin. (3) Cod de executare și art. 122 alin. (1), (3), (4) Cod de executare, a dispus de ele fără acordul executorului judecătoresc, deși nu a avut dreptul să le folosească ori să le înstrăineze.

Totodată, instanța de apel a notat că probele cercetate confirmă că, martorul Braniște A. nu a cunoscut despre faptul că, la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare a companiei „Partizan-X” SRL, firma avea depozit cu bunuri sechestrate, precum nu știa nici faptul că, această firmă avea datorii la momentul sau după încheierea contractului, ea acționând în interes material personal, primind bani pentru că a cumpărat firma „Partizan- X” SRL, fără ca în calitatea sa de cumpărător să achite bani în acest sens. Constatarea enunțată supra este întemeiată și pe depozițiile martorilor Olaru C., Rusu A., Saharov S., care au declarat că nu o cunosc pe Braniște A. și niciodată nu au văzut-o la depozitul întreprinderii „Partizan-X” SRL de pe str. Muncești 814, mun. Chișinău și nici la depozitul vechi, fapt ce confirmă că, anterior înstrăinării firmei, Braniște A. nu a fost la sediul, precum și la depozitul „Partizan-X” SRL, și nu putea cunoaște despre starea de lucruri a companiei respective.

Din probele cercetate, în viziunea instanței de apel se confirmă că, inculpatul, cu bună știință, cunoscând despre faptul că, în calitatea sa de administrator al societății SRL „Partizan-X”, are obligația de păstrare a integrității bunurilor sechestrate și transmise spre păstrare prin procesul-verbal de sechestrul 26.01.2012, a înstrăinat societatea respectivă lui Braniște A., fără a-i comunica acesteia despre bunurile sechestrate sau despre datoriile societății pretinse de către SRL „Igrix-Trans” în cadrul acțiunii civile intentate împotriva SRL „Partizan-X”, proces civil în cadrul căruia și s-a aplicat sechestrul în limita valorii acțiunii, ce este contrar

prevederilor art. 93 alin. (3) Cod de executare și art. 122 alin. (1), (3), (4) Cod de executare, iar înstrăinarea societății SRL „Partizan-X” de către inculpat a avut scopul de a eluda normele legale nominalizate, de a tăinui în interese proprii bunurile sechestrate și de a transfera pe numele A. Braniște răspunderea penală pentru tăinuirea bunurilor respective, deoarece rezultând din probele verificate, inculpatul nu i-a comunicat acesteia că, firma are bunuri sub sechestru și a impus-o să semneze un act fictiv de predare-primire. Acest fapt se confirmă și prin aceea că, după încheierea contractului de vânzare a companiei, Braniște A. nu a fost la sediul sau la depozitul societății SRL „Partizan-X”, precum și nu a semnat vreun act de predare-primire, ca o continuitate logică a unui act comercial cum este cumpărarea unei firme, situație care rezultă din declarațiile martorilor Braniște A. și Langenfelder E., potrivit cărora, după semnarea contractului, Braniște A. nu s-a mai văzut cu inculpatul.

În afară de aceasta, instanța de apel a relevat că, prin contractul din 30.03.2012, inculpatul a înstrăinat partea socială în mărime de 100 % din capitalul social al SRL „Partizan-X”, dar nu a fost înstrăinat patrimoniul societății. Respectiv, capitalul social reprezintă valoarea minimă a activelor, exprimată în lei, pe care trebuie să le dețină societatea cu răspundere limitată, dar nu reprezintă totalitatea drepturilor și obligațiilor patrimoniale, privite ca o sumă de valori active și pasive strâns legate între ele, de care dispune societatea. La caz, importanță prezintă și faptul, că în pct. 6 din contract, părțile au prevăzut clauza de asumare a responsabilității civile și penale pentru veridicitatea informației prezentate la autentificarea contractului, fapt corect reținut de către prima instanță.

Critic au fost apreciate de către instanța de apel declarațiile martorului Rusu N., precum că personal nu a cunoscut-o pe Braniște A. Aceste declarații sunt combătute în totalitate prin declarațiile martorului Țurcan D., care activează în calitate de notar public și care a declarat că, la 30.03.2012 la ea la birou s-a prezentat Rusu O. cu soția lui, Rusu N. și Braniște A., pentru întocmirea contractului de vânzare-cumpărare a părții sociale în mărime de 100 % în cadrul capitalului social al SRL „Partizan-X”, care urma să aibă loc doar cu acordul soției Rusu N., depus prin declarația nr. 4100 din 30.03.2012.

Neîntemeiate au fost considerate de către instanța de apel și argumentele apelantului precum că, bunurile sechestrate au fost transmise spre păstrare directorului SRL „Partizan – X”, fără a se indica numele și prenumele acestuia, Rusu Oleg, fiind consemnat în procesul - verbal de aplicare a sechestrului numai în calitate de „Custode”, iar conform dicționarului explicativ al limbii române, semnificația acestui cuvânt este persoana însărcinată cu paza obiectelor sechestrate și nicidecum persoană care era obligată, conform legii să asigure integritatea lor. Faptul că, la 26.01.2012, inculpatul era administratorul SRL „Partizan-X”, se confirmă prin înscrisurile din extrasul din Registrul de stat al persoanelor juridice cu nr. 6053 din 19.03.2012. Potrivit Dicționarului explicativ al limbii române cuvântului „custode”, în sens juridic este — *„persoană însărcinată cu paza unui obiect pus sub sechestru”*. Definiția verbului „a păzi” - *„a păstra, a menține (în aceeași stare)”*. Verbul „a asigura” - *„a garanta”*. „Integritate” - *„însușirea de a fi sau de a rămâne intact, întreg”*. Prin urmare, contrar

argumentelor apelantului, sensul expresiei *persoana însărcinată cu paza obiectelor sechestrate*, nu diferă de sensul expresiei *persoană care era obligată, conform legii să asigure integritatea obiectelor sechestrate*.

Mai mult ca atât, instanța de apel a remarcat că contractul de vânzare-cumpărare a 100% din capitalul social al SRL „Partizan – X” către Braniște A., datează cu dată ulterioară celei de constatare a lipsei bunurilor, anume cu data de 30.03.2012, iar prin declarațiile martorului dat și procesul-verbal de confruntare cu inculpatul Rusu O., coroborate cu declarațiile martorului Lengenfelder E., se confirmă că, Braniște A. nu a cunoscut înainte de data respectivă, despre bunurile sechestrate pe care nici nu le-a văzut, dar și faptul că, Braniște A. a confirmat că, a semnat actul de primire-predare a bunurilor din 16.01.2012, la data de 31.03.2012 și nu la data de 16.01.2012, în luna ianuarie ea nici nu știa de existența întreprinderii SRL „Partizan – X”, nu era cunoscută cu Rusu O. Faptul că, Braniște A. nu l-a cunoscut pe inculpat în luna ianuarie a anului 2012 se confirmă și prin declarațiile martorului Lengenfelder E., din care rezultă că, în primăvara anului 2012, l-a cunoscut personal pe inculpat și aproximativ peste 2 săptămâni, i-a făcut cunoștință cu Braniște A. și nicidecum în luna ianuarie a anului 2012.

În acest context, instanța de apel a considerat că, prima instanță a conchis corect că întocmirea ulterioară a contractului de vânzare-cumpărare a 100% din capitalul social al SRL „Partizan X”, pe numele unei persoane vulnerabile material, cu semnarea de către aceasta a unui act cu dată anterioară, cu achitarea unei sume simbolice acesteia, fără a avea o careva tangență cu SRL „Partizan X”, nici anterior și nici ulterior datei încheierii contractului din 30.03.2012, fapt ce se atestă din declarațiile martorilor audiați și materialele dosarului, indică la concluzia încheierii acestui contract dar și a prezentării actului din 16.01.2012 pentru semnare martorului Braniște A. la 30.03.2012, anume în scopul concretizării și acoperirii ulterioare a celor explicate de inculpat executorului Ciuchitu R. și reprezentantului părții civile Cebanu A., precum că el nu mai era reprezentantul SRL „Partizan X” la data întocmirii procesului-verbal de constatare din 01.03.2012.

Totodată, prin extrasul de la Camera Înregistrării de Stat, se confirmă calitatea de administrator a inculpatului și la data de 19.03.2012, iar componența infracțională imputată acestuia se confirmă atât prin faptul că, subiect al infracțiunii este persoana fizică care a primit la păstrare bunurile, indiferent de calitatea de reprezentant al persoanei juridice, dar și prin însăși calitatea de reprezentant al persoanei juridice în care se afla inculpatul la momentul comiterii infracțiunii, el neavând acceptul prevăzut de lege de înstrăinare, tănuire sau schimbare a locului bunurilor, având obligația legal asumată de a le păstra și a nu le tănuie, obligație ce rezultă din prevederile art. 93 alin. (3) și art. 120 alin. (1) Cod de executare, deoarece din materialele cauzei, se constată cu certitudine că, executorul judecătoresc Ciuchitu R. nu a dat acordul la schimbarea locului bunurilor sau transmiterea către alte persoane a bunurilor de către inculpat.

S-a considerat de către instanța de apel, că prima instanță întemeiat a conchis ca nepertinentă pentru soluționarea prezentei cauze penale decizia Curții de Apel Chișinău din 06.03.2012, prin care a fost admis recursul declarat de către SRL

„Partizan-X”, cu casarea încheierii Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 28.12.2011, în baza căreia s-a aplicat sechestrul litigios, deoarece indiferent de conținutul deciziei respective, infracțiunea de tănuire a bunurilor sechestrate s-a consumat anterior datei adoptării acestei decizii din 06.03.2012, deoarece infracțiunea prevăzută la art. 251 Cod penal este una formală, iar infracțiunile cu componente formale sunt consumate în momentul săvârșirii acțiunii prejudiciabile. Astfel, după cum s-a stabilit cu certitudine, la data de 30.03.2012, data vânzării companiei SRL „Partizan-X”, bunurile sechestrate prin procesul-verbal din 26.01.2012, nu mai erau la depozitul în care au fost lăsate spre păstrare inculpatului și nu au fost transmise noului administrator – Braniște A., precum și nu au fost transmise executorului judecătoresc care a aplicat sechestrul. În afară de aceasta, partea a doua a conținutului dispozitivului deciziei enunțate conține admiterea demersului SRL „Igrix-Trans” de aplicare a măsurilor de asigurare, cu aplicarea sechestrului pe mărfurile indicate în procesul-verbal de sechestrul din 26.01.2012 și asupra mărfii conform facturii fiscale din 24.01.2012, în limita sumei de 526.764,01 lei, prin încheierea executorului Ciuchitu R. din 14.03.2012 fiind menținut sechestrul aplicat prin încheierea anterioară din data de 28.12.2011. Prin urmare, indiferent cum au înțeles părțile, inclusiv inculpatul, decizia Curții de Apel Chișinău din 06.03.2012, infracțiunea a fost comisă anterior acestei date, iar aspectul invocat nefiind pertinent pentru aprecierea consumării infracțiunii, obligația păstrării bunurilor în sarcina inculpatului persistând și în urma emiterii acestei decizii.

A fost considerat neîntemeiat și corect a fost respins de către prima instanță argumentul apărării precum că, în încheierea Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 28.12.2011 nu se indică concret bunurile care urmează a fi sechestrate, deoarece este sarcina executorului judecătoresc să identifice bunurile concrete ce urmează a fi sechestrate, bunuri care în speță au fost identificate prin procesul-verbal din 26.01.2012, necontestat în ordinea prevăzută de Codul de executare, nefiind stabilită obligativitatea regăsirii bunurilor sechestrate de executor în încheierea judecătorească, în încheiere indicându-se limitele revendicărilor, conform regulilor prevăzute la art. 115 Cod de executare.

Instanța de apel a considerat nefondate și argumentele apelantului precum că, prima instanță nu a ținut cont de încălcările normelor procesuale penale la etapa urmăririi penale, deoarece în sentință este indicat expres că, se admit argumentele apărării cu privire la indicarea eronată în ordonanța de punere sub învinuire a datei transmiterii bunurilor pentru păstrare, ca fiind 01.03.2013, corectă fiind data ce derivă din actul propriu-zis din 26.01.2012. La fel, a fost reținut argumentul apărării cu privire la locul păstrării bunurilor, unde în ordonanță se indică a fi str. Armenească nr. 108 ap. 8, mun. Chișinău, care de fapt este sediul juridic al SRL „Partizan-X” înscris în Registrul de stat al persoanelor juridice, iar locul corect al transmiterii bunurilor pentru păstrare fiind str. Muncești nr. 814, mun. Chișinău. Conform rechizitoriului aceiași adresă fiind menționată în raportul privind consemnarea rezultatelor urmăririi penale și este confirmat de procesul-verbal de constatare coroborat cu cel de sechestrul, respectiv fiind confirmat de martorii Cebanu A. și executorul judecătoresc Ciuchitu R., precum și de inculpat, care a

confirmat aplicarea sechestrului anume la depozitul SRL „Partizan-X” din str. Muncești 814, mun. Chișinău. Prin urmare aceste inexactități fiind contrare art. 281 Cod de procedură penală, instanța apreciindu-le ca fiind erori materiale în raport cu situația de fapt constatată și care urmează a fi luate în considerare la individualizarea pedepsei, iar deoarece în conformitate cu art. 251 Cod de procedură penală, aceste erori nu duc la nulitatea actului procesual enunțat, aceste inexactități sânt pasibile înlăturării, respectiv din aceste motive nu poate fi reținut argumentul cu privire la nulitatea ordonanței de punere sub învinuire.

Referitor la pedeapsa stabilită inculpatului, instanța de apel având în vedere circumstanțele cauzei stabilite, principiile generale de aplicare a pedepsei consfințite în prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, reieșind din caracterul infracțiunii, care potrivit prevederilor art. 16 alin. (3) Cod penal este una mai puțin gravă, de limitele pedepsei prevăzute de art. 251 Cod penal și întrucât la materialele cauzei nu există probe ce ar atesta că o pedeapsă neprivativă de libertate nu ar duce la corectarea inculpatului, precum și personalitatea inculpatului, care la evidență la medicul narcolog și la medicul psihiatru nu se află, este fără antecedente penale, are studii superioare, faptul că nu a remediat situația sub aspectul prejudiciului cauzat, ținând cont de consecințele comiterii faptei inculpatului ce au dus la imposibilitatea executării hotărârii definitive a Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 20.02.2013, având în vedere și acel fapt că bunurile sechestrate au dispărut, fiind tănuite de inculpat și ținând cont de comiterea erorilor în conținutul actelor procesuale enunțate, care se iau în considerare la individualizarea pedepsei penale cu efecte compensatorii, a fost concluzionat că, prima instanță just și întemeiat a stabilit inculpatului o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 1.000 unități convenționale.

Totodată, dat fiind faptul că la săvârșirea infracțiunii, inculpatul s-a folosit de funcția sa de administrator al SRL „Partizan – X” pentru a săvârși infracțiunea, prima instanță a conchis întemeiat de a stabili în privința lui Rusu O. și pedeapsa complementară - privarea acestuia de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate ce ține de gestiunea și administrarea bunurilor, pe un termen de 2 ani.

Cu referire la latura civilă, instanța de apel a conchis că, prima instanță în mod neîntemeiat a încasat de la inculpat în beneficiul SRL „Igrix-Trans” suma de 404.000 lei cu titlu de prejudiciu material cauzat. Astfel, în procesul-verbal de sechestru/ridicare din 26.01.2012 se enumeră bunuri supuse sechestrului în valoare de 404.000 lei. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06.03.2012, s-a aplicat sechestru asupra mărfurilor enumerate în procesul-verbal de sechestru/ridicare din 26.01.2012, cu indicarea valorii lor în sumă de 392.109 lei și asupra unei mărfi neestimate dintr-o factură. De asemenea, prin hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 20.02.2013, s-a încasat suma de 542.566,96 lei de la SRL „Partizan-X” în beneficiul SRL „Igrix-Trans”.

Instanța de apel a reținut că, bunurile sechestrate prin procesul-verbal de sechestru întocmit de executorul judecătoresc Ciuchitu R. la 26.01.2012, la acea dată nu aparțineau cu drept de proprietate părții civile SRL „Igrix-Trans”, dar societății

SRL „Partizan-X”. Sechestrul respectiv a fost aplicat pe cauza civilă nr. 2e-7/2011, intentată la cererea de chemare în judecată a reclamantei SRL „Igrix-Trans” împotriva pârâtului SRL „Partizan-X”, soluționată prin adoptarea la data de 20.02.2013 a hotărârii privind încasarea prejudiciului cauzat de SRL „Partizan-X” în mărime de 542.566,96 lei. În baza acestei hotărâri a fost eliberat titlu executoriu și a fost intentată procedura de executare de către executorul judecătoresc Ciuchitu R. Respectiv, în prezent suma de 542.566,96 lei este urmărită de executor și urmează a fi încasată în mod silit de la SRL „Partizan-X”. Aceiași sumă de 542.566,96 lei a fost solicitată de SRL „Igrix-Trans” și în acțiunea civilă depusă în cadrul procesului penal, deja împotriva lui Rusu O.

Prin urmare, instanța de apel a considerat întemeiate argumentele apelului precum că, încasarea sumei de 404.000 lei de la inculpat în beneficiul părții civile SRL „Igrix-Trans” poate constitui o încasare dublă a aceleiași datorii și va crea riscul îmbogățirii fără justă cauză a părții civile cu suma de 404.000 lei.

Din aceste considerente, apare necesitatea de a amâna judecarea cauzei pentru a se administra probe suplimentare pentru a stabili suma despăgubirilor cuvenite părții civile, dat fiind faptul că s-a stabilit cu certitudine că, inculpatul este vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, iar părții civile fiindu-i cauzat prejudiciu material prin imposibilitatea executării titlului executoriu de încasare a datoriei, instanța de apel a considerat că, există temei legal pentru a admite în principiu acțiunea civilă înaintată de către SRL „Igrix-Trans”, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

În consecință, instanța de apel a admis apelul declarat, a casat sentința în latura civilă, a rejudecat cauza potrivit modului stabilit pentru prima instanță în această parte cu adoptarea unei noi hotărâri.

6. Recursuri ordinare în prezenta cauză au declarat:

6.1 Partea civilă SRL „Igrix-Trans” prin intermediul reprezentantului, Cebanu A., care solicită casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței.

În motivarea recursului invocă că:

- concluziile instanței de apel referitoare la constatarea vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate vin în contradicție cu concluziile acestei instanțe, precum că urmărirea bunurilor de la Rusu O. poate constitui o încasare dublă;

- instanța de apel nu a ținut cont de declarațiile martorului Langhenfelder E., din care rezultă că inculpatul a avut scopul de a aduce SRL „Partizan-X” la nulitate pentru a nu putea fi urmărită;

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în hotărârea atacată și nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În drept, recursul declarat este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6.2 Inculpatul, care solicită casarea hotărârilor judecătorești de condamnare adoptate în prezenta cauză, cu achitarea lui, fiindcă fapta nu a fost săvârșită de el, menționând că instanța de apel nu a pătruns în esența motivelor expuse în cererea de apel și s-a bazat pe concluziile greșite ale primei instanțe, ce nu corespund

dovezilor acumulate la cercetarea judecătorească, iar hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În motivarea recursului său inculpatul invocă argumente similare cu cele invocate în instanța de apel. Subsidiar, considerând corecte concluziile instanței de apel privind admisibilitatea acțiunii civile în prezenta speță, ca o dublă încasare a aceleiași datorii cu crearea riscului îmbogățirii fără justă cauză a părții civile, totodată fiind ilegală soluția de admitere a acțiunii civile în principiu.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, au depus referință privind opinia asupra recursurilor declarate:

7.1 Procurorul, care solicită respingerea acestora, deoarece din textul recursului declarat de către inculpat nu se indică nici un argument în susținerea poziției sale, care ar confirma că nu a săvârșit infracțiunea imputată sau că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită. Din analiza probelor administrate și examinate în prezenta cauză se confirmă concluzia instanței de apel privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, ca fiind corectă și întemeiată. Referitor la recursul declarat de către partea civilă, instanța de apel corect a constatat că este necesar de administrat probe suplimentare, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

7.2 Inculpatul, care a solicitat respingerea recursului declarat de către reprezentantul părții civile din considerentele invocate în recursul său, menționând că cele invocate în recursul părții civile nu se bazează pe temeiurile prevăzute de art. 420, 427, 430 Cod de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate din următoarele considerente:

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, stipulează că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 aceluiași Cod.

8.1 *Cu referire la recursul declarat de către reprezentantul părții civile SRL „Igrix-Trans”*

Din textul recursului declarat se atestă că reprezentantul părții civile invocă ca temei de drept pct. 6) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, precum și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Așadar, Colegiul penal menționează că, aceste temeiuri pot fi aplicate în cazul când instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu s-a motivat întemeiat hotărârea judecătorească. Adică, este necesar ca hotărârea pronunțată să fie motivată atât în fapt, cât și în drept.

În argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, recurentul de fapt își expune dezacordul cu soluția instanței de apel în latura civilă și anume admiterea acțiunii civile în principiu, considerând că prima instanță întemeiat a admis acțiunea civilă cu încasarea din contul inculpatului a sumei de 404.000 lei, însă nu argumentează ilegalitatea hotărârilor judecătorești din punct de vedere al erorilor de drept invocate, ce au fost comise la judecarea cauzei. În recursul respectiv în pofida criticilor invocate, precum și a faptului că partea civilă nu a declarat apel, nu este specificat asupra căror motive concrete invocate în apelul declarat de către inculpat, nu s-a pronunțat instanța de apel în raport cu circumstanțele relevate în descriptivul deciziei contestate, inclusiv cele indicate în pct. 5 al prezentei decizii și care ar fi esența circumstanțelor că hotărârea pronunțată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, fiind omisă argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Respectiv, în opinia Colegiului, invocarea temeiului de recurs, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, este nefondată în contextul când partea civilă nici nu a declarat apel în cauza dată.

Totodată, instanța de recurs, analizând textul deciziei atacate constată că, temeiurile invocat de către recurent și prevăzute la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată. Din textul deciziei recurate se constată că instanța de apel, a cercetat toate probele prezentate și le-a apreciat din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității acestora și care în ansamblul lor, au confirmat corectitudinea condamnării inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii imputate. La fel, Colegiul penal consideră că, instanța de apel în hotărârea sa a făcut o analiză amplă a probelor și împrejurărilor la soluționarea acțiunii civile în procesul penal, iar concluziile făcute de această instanță rezultă din lucrările dosarului și concordă cu situația factologică.

Cât privește critica invocată în recurs referitoare la dezacordul cu admiterea în principiu a acțiunii civile, Colegiul o apreciază ca neîntemeiată, deoarece instanța de apel just a considerat că în prezenta speță a apărut necesitatea de a amâna judecarea cauzei, pentru a fi administrate probe noi, în vederea stabilirii exacte a prejudiciului material cauzat de către inculpat în urma imposibilității executării titlului executoriu de încasarea a datoriei, în raport cu existența unei hotărâri judecătorești de încasare a prejudiciului cauzat de la SRL „Partizan-X” în sumă de 542.566,96 lei în beneficiul părții civile, în vederea neadmiterii unei încasări duble a aceleiași datorii și creării riscului de îmbogățire fără justă cauză a părții civile. Instanța de recurs consideră că, aceste concluzii se întemeiază în baza art. 225 alin. (3) Cod de procedură penală, care stipulează că, *dacă la soluționarea acțiunii civile, pentru a stabili suma despăgubirilor convenite părții civile, apare necesitatea de a amâna judecarea cauzei pentru a se administra probe suplimentare, instanța poate să admită în principiu acțiunea civilă, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.*

Învederând cele menționate supra, instanța de recurs consideră că argumentele invocate de către reprezentantul părții civile sânt nefondate, din care motiv recursul declarat de către acesta este inadmisibil ca fiind vădit neîntemeiat.

8.2 Cu referire la recursul declarat de către inculpat

Așadar, Colegiul penal verificând textul recursului declarat, constată că alegațiile recurentului, deși nu au fost invocate expres, se încadrează în temeiurile de casare prevăzute de pct. 6), 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, unde este stipulat că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanța de apel, atunci când *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*, precum și în cazul când *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*.

De asemenea, instanța de recurs atestă acel fapt că argumentele invocate de către inculpat în recursul declarat sânt identice celor invocate în apel.

Analizând materialele cauzei penale, Colegiul menționează că, prima instanță a stabilit corect starea de fapt și de drept, confirmată pe probe administrate pe cauza penală, drept urmare l-a recunoscut vinovat pe Rusu O. și a încadrat just fapta săvârșită de ultimul conform art. 251 Cod penal, după indicii calificativi tăinuirea bunurilor sechestrate, săvârșită de către o persoană căreia i-au fost încredințate aceste bunuri pentru a asigura integritatea lor.

Mai mult ca atât, Colegiul penal specifică că, judecând apelul, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă menținând condamnarea inculpatului în baza art. 251 Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, fiind just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit tăinuirea bunurilor sechestrate, ce i-au fost încredințate pentru a asigura integritatea lor.

În viziunea instanței de recurs, hotărârile atacate în principiu reflectă o analiză amplă a tuturor aspectelor și versiunilor invocate de către partea apărării în ce privește dezvinovățirea inculpatului de comiterea faptei imputate, în raport cu cumulul de probe administrate în prezenta speță, ceea ce a permis justificat de a adopta soluții de condamnare a lui Rusu O. pentru cele săvârșite în baza art. 251 Cod penal.

Prin urmare, dat fiind faptul că inculpatul în argumentarea recursului său, invocă argumente similare cu cele invocate în apel și care au constituit obiect de discuție în instanța de apel, respectiv cărora le-au fost date aprecieri juste și întemeiate corespunzător, Colegiul penal va păstra raționamentele din hotărârile instanțelor de fond ce au avut ca efect recunoașterea vinovăției și condamnării inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de at. 251 Cod penal, statuând în consecință asupra corectitudinii lor.

Referitor la alegațiile recurentului precum că instanța de apel s-a bazat pe concluziile primei instanțe, Colegiul menționează că faptul dat nu constituie o

eroare, în situația în care această soluție este una justă și întemeiată. Mai mult ca atât, valabil fiind și pentru instanța de recurs considerentele statuate în jurisprudența CtEDO, și anume în situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță. (*Garcia Ruis contra Spaniei, Heile contra Finlandei*).

În ce privește critica inculpatului referitoare la admiterea în principiu a acțiunii civile înaintate de către partea civilă SRL „Igrix-Trans”, Colegiul s-a expus la analiza recursului declarat de către reprezentantul părții civile și concluziile expuse se referă inclusiv și la recursul declarat de inculpat.

Colegiul penal conchide, că considerentele menționate raliază celor constatate de prima instanță și de instanța de apel privitor la situația de fapt și de drept reținută în cauză și privitor la stabilirea vinovăției inculpatului, pe baza unei juste aprecieri a probelor administrate în cauză, dând faptelor comise de acesta o încadrare juridică corectă.

În concluzie, instanța de recurs apreciază hotărârea instanței de apel ca legală și întemeiată, fiind adoptată în corespundere cu prevederile legale relevante prescise de art. 414-419 Cod de procedură penală și din atare considerente, recursul ordinar declarat de către inculpat este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către reprezentantul părții civile SRL „Igrix - Trans”, Cebanu Arcadie și inculpat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2015, în cauza penală privindu-l pe **Rusu Oleg Mihail**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 02 martie 2016

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie